

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

L' AUCA DEL PRESIDENTE MALO.

Va con malas compañías.

L' ESCUT INVULNERABLE.

Un adagi:—«Ja pots xiular, si l' ase no vol beure»
Donchs los homes públichs; sens dupte perque no s' han de confondre ab los individus de la especie burrical, tan si volen com si no volen, sempre que 'ls xiulan beuhen. Per aixó podém dir ab tota la véu: «Polítich xiulat, ja ha begut oli.»

Una xiulada va acabar ab lo Mónstruo.
Una xiulada ha acabat ab D. Cristino.
Ja es qüestió de preguntar:—¿A qui li toca 'l torn?

Si una vegada se 'm ha fet simpátich en Sagasta, es en los actuals moments.

Era precis, de tota necessitat, pendre una resolució enérgica, contra aquests democratas de pa sucab ab oli, testaferrós dels conservadors y enemichs del sufragi universal, idea que sacrificayan a la satisfacció de sas passións mesquinas, de sas rancunias personals.

Ademés, los homes de las honestas distancias, los homes qu' en un moment donat, sense que res ho justifiqui més que la seva conveniencia, se passan de la República a la monarquia, mereixen lo pago que ha trobat en Martos, per cruel que siga.... y hasta diré més, com més cruel més merescut.

Ja ho deya Calderón de la Barca:
El traidor no es menester
siendo la traición pasada.»

No n' hi havia prou ab l' acte d' hostilitat dels diputats de la majoria contra un president que feya traició a la seva confiança. L' alborot del Congrés, los insults dels pares de la patria no eran cástich suficient a tal conducta.

D. Cristino encare gallejava. D. Cristino deya:
—President soch del Congrés y president me quedo, digan lo que digan, fassan lo que fassan. ¿Volen sostenir un vot de censura? Donchs haurán de discutirlo baix la méva presidencia, y ja 'ls asseguro que 's divertiran. Jo 'ls exasperaré, jo 'ls treuré de test, jo faré 'l debat impossible.... Y si tenen cordura y 's reprimeixen y acaban per votar en contra méva, 'l vot de censura pasará per sobre del meu cap, ja qu' estich resolt desd' ara a escoltarlo com si sentís ploure. Jo no abandono la presidencia sino ab la vida.

Sols un esperit delirant podia sostenir pretensions tan insensatas.

Tal vegada 's figurava que mantenintse tieso, don Práxedes, tan amich de las solucions amistosas, del pasteleig, de las componendas, aniria a trobarlo tocantli la barbata.

—¿Qué vols, Cristino del meu cor? ¿Qué tregui á n' en Canalejas del govern? Tret. ¿Qué més desitjas? ¿Qué donga una bona fregada d' orelles als diputats que t' van ofendre? Conta ab la fregada d' orelles. ¿Qué més necessitas? ¿Empleos pels amichs? Envía la llista. ¿No n' tens prou ab aixó? Donchs, deixam sortir un instant, m' arribo á la confiteria y t' envío tres lliuras de caramellos..... Sobre tot, Cristinet, no fassas rebequerias, no sigas raro, y conta ab mi en tot y per tot..... Omplam lo cos de cordillets, y quan vulgas ferme ballar, estira; ja ho sabs, jo per tu no seré més que un fantoche, un putxinelli, un titere.

Il·lusions senils!

Sagasta, en lloch de aplicar lo básem de la benevolencia sobre las nafras del desventurat D. Cristino, l' ha agalat ab má nerviosa y l' ha tirat per la finestra, com una cosa inútil.

Lo decret posant fi á la quarta legislatura es l' escamoleig de un conflicte y equival á una puntada de peu en tota regla.

Qui li piqui que s' ho rasqui.

Créguin qu' es bonich, bonich, bonich, l' espectacle dels monárquichs de la conjura que no creyan possible que la reyna regent suscribis un decret que 'ls tapa la boca á lo millor de la broma.

Perque la terminació repentina de la legislatura equival á expulsar á n' en Martos de l' ambicionada presidencia del Congrés, fentlo baixar, no per las escalas ab los honors deguts al seu càrrech, sino enfonzantlo, per escotilló, com en las comedias de màgica, tirantlo al foso, deixantlo sota la tarima.

Y 'ls monárquichs de la conjura, ab la boca escumejant de rabia, han de fingir una rialla; han de ocultar los llamps de la ira que brotan dels seus ulls, simulant una cortesia, davant de la magestat real.....

O aixó ó rebelarse, com llavors de Vicalvaro. Pero ja no es possible: alashoras hi havia homes de cor y avuy no hi ha més que homes d' estómach.

Pero ells fent foras de flaquesa, se proposan pendre un desquit immediat. Que s' obrin las Cortes y 's baterán desesperadament contra 'l govern y no hi haurá medi á que no apelin. Si no basta la censura, la obstrucció; si no basta la obstrucció, l' escàndol, la serracina, la bullanga.

Poch s' ha de inquietar lo govern de semblants propòsits. Contra tots los atachs, contra todas las iras, contra las majors alevosias t' el govern un escut invulnerable: lo sufragi universal.

Es precis que l' abrassi ab fé, que 'l sostinga ab energia, que per res del món lo deixi caure. Cubert ab aquest escut, forjat en la forn de las aspiracions del país, la victoria es segura. P. K.

Los carlins, per commemorar la conversió de Recaredo, tractan de aixecar una pirámide, amichs de confirmar que todas las cosas se vas acaban en punta.

Y han acudit al arquebisbe de Toledo demanantli que 'ls fassa l' obsequi de benehir la primera pedra.

Resposta del arquebisbe:

—Per benehir la primera pedra de la pirámide, necessito que depositin un milió de garantia.

Réplica dels carcundas:

—Si tinguéssim un milió ¿creu voste que fariam pirámides de pedra? Comprariam armas y la pirámide la fariam de cráneos liberals.

Interinament, y mentres reuneixen fondos, en lloch de fer una pirámide han fet un piscolavis.

De manera que la idea de la pirámide se l' han menjada ab such.

L' emperador Guillem projecta venir á Espanya á fer una visita á la reyna regent.

Srs. del govern: preneu exemple de Italia. ¡Molt cuidado á embolicarse!

Mentres los reys se visitan, los pobles fan lo mateix. Per aixó hi ha tanta tendència á anar á Paris, á visitar las maravellas de la Exposició.

Y serà sempre més fecunda la inteligencia dels pobles que la dels reys.

Per cabildo del morro fort lo cabildo de Vitoria.

Van proposarli que celebrés honras fúnebres per l' etern descans del marqués de Urquijo, y va negarshi resoltament, á pretext de que 'l marqués de Urquijo no era carlista.

Lo difunt marqués era un filántropo. Sa existencia sigui un teixit d' actes nobles y generosos... ¿per qué, donchs, necessita las oracions de la iglesia?

Lo cabildo de Vitoria t' rahó: no s' ha de pregar sino pels que ho necessitan, y 'ls que ho necessitan més son los bandolers carlistas, que moren cuberts de sanch y de crims.

Lo viatge del President Carnot á las poblacions del Nort de Fransa, va adquirint las proporcions de un viatge triunfal.

Per tot arreu lo reben y l' aclaman ab gran entusiasme.

No importa que aquellas comarcas passessen plessa de boulangieristas.

Lo boulangierisme es una febra, que 's cura fàcilment ab una toma de Carnot.

Al desapareixer la febra, desapareix lo desvari.

Segons en Romero Robledo, lo terme de la quarta legislatura es lo principi de la Revolució.

Cuidado qu' ell d' aquestas cosas ne sab la prima.

* Tal vegada conserva encare aquella olla de color y aquell pinzell ab que á l' any 68 trassava 'l rétul: «Cayo para siempre la raza espúrea de los... etc., etc.»

¿Tornará á trassarlo?

No es fácil. Al pintor del lletrero de la Revolució sembrina, avuy com avuy, lo pols li tremola.

Crispi ha sigut xiulat á Milán. La majoria dels italiáns están furiosos contra 'l ministre que ha compromés á la nació lligantla ab los llassos feixuchs de una aliansa ab Alemania.

La miseria cundeix en aquell país, y per curarla no pensa més qu' en multiplicar los armaments militars.

Fruyt del viatge del rey Humbert serà 'l nomenament de una delegació alemana que ha d' agregarse al estat major italia, per organitzar l' exercit al istil de Prussia.

¿Quina vergonya!

Aixó ja no es aliarse, sino rendirse á un imperi poderós y aceptar lo trist paper d' esclau.

Italia 's lloga de Sparafucille de Prussia. ¿Acceptará tant humillant condició 'l poble de Mazzini y Garibaldi? ¿Quan més no valdria qu' enviés á passeig de una vegada als que l' humillan y l' empobreixen!

Una frase que s' atribuix á un general conservador, y cuidado qu' es La Epoca, qui s' apressura á donarla al públich:

—En Sagasta farà las novas elecciones á tiros. Donchs consti que ni á tiros han de triunfar los conservadors.

Perque las balas xiulan... y las xiuladas, pels conservadors son veneno.

No hi ha res qu' ensenyi tant com l' experiencia. Martos republicà era un element temible y respectat. Los seus discursos feyan tal sensació, que al pronunciarlos tremolava 'l govern y 's bambolejava 'l trono.

Se fa monárquich, y se li estronca 'l doll de la eloqüencia. Los seus amichs se 'l ritan, y tothom s' ho mira indiferent.

Demà tornarà á fer discursos, y 'l país en massa se 'n hi riurá á las barbas.

Se diu que 'l regidor Marti y Thomás fa gestions per entrar en lo Cassino de la Plassa Real.

Es lo que s' ha de fer en certs cassos. Quan un partit se sacut de sobre á un individuo corcal, aquest individuo no t' és més remey que donarse al dimoni..... ó als fusionistas.

Pero aqui lo més trist es que ni 'l dimoni 'l vol. Vaja que n' hi ha per tirarse de cap..... als pous de Moncada.

Efectes de la religiositat.

A la presó de Granada, pochos moments després de haver confessat y combregat los presos, donant mostres de un gran fervor, dos d' ells van treure l' escuradents, omplintse 'l cos de ganivetadas.

Res: lo mateix desitj de anarse 'n al Cel llavors que tenian la conciencia neta y 'ls papers en regla.

Un' altra noticia pel mateix istil.

Sobre 'l cadáver del famós bandoler andalús conegut per Bisco del Borge, al qual la guardia-civil va arreglarli 'ls comptes, se li van trobar quatre escapularis de la Verge del Carme y tres medallas.

Ja ho veuen, un home que vivia del robo; pero que conservava ab gran vigor los sentiments religiosos.

¿Quin tema per un sermó! Qualsevol predicador podrà dir desde la trona que 'l Bisco del Borge no era tan criminal com los que llegeixen la CAMPANA DE GRACIA.

CARTAS DE FORA.—Una rectificació. No es exacte que l' alcalde de Mataró negués lo permís als manifestants de diumenge farà tres setmanas pera parlar en lo cementiri abont descansan los mártirs de la llibertat. Aquests, ni tan siquiera van demanarli. Y no van demanarli per ser l' alcalde qui es: un patrici que havent sigut elegit per republicans y liberals dinástichs, avuy es l' amich més acérrim dels reaccionaris, fins al extrém d' haverse fet socio del cassino carlista.

Cuidem l' atenció de la Junta de Sanitat de Tarragona y de la primera autoritat de aquella provincia, sobre las obras que per engrandir lo cementiri s' están practicant á Vilaverd. Lo cementiri de aquell poble reuneix los pitjors condicions higienicas y pugna ab todas las lleys vigents.—A major abundament lo rector fa de lleterero, com si tingués gran interés en que 'l tal cementiri siga una fabrica permanent d' enterros y funerals.—Tothom treballa per ell; pero las autoritats haurian de treballar per la salut del poble.

A Ginestar tractava de contraure matrimoni un viu ab una viuda, tots dos ab fills, y com resultés que 'ls

LA CORONACIÓ DE 'N ZORRILLA.

A escena passa al café. Una taula rodona: las tassas vuydas, las copas apuradas. Personatjes: un senyor molt animal, un altre, digne company del anterior y un altre que ab molta facilitat los portaria á vendre, si 'ls senyors fossin un article vendible.

Tots tres fuman; pero tot fumant, los dos primers enrahanan:

l' altre 'ls escolta, fuma, calla... y riu quant la ocasió s' ho porta. Es de nit, encare que tant se val si es de nit com de dia.

Lo tema de la conversa dels dos enrahoradors son las vulgaritats de costum: que fa molta calor; que á Paris diu, que han fet una torra que té qui sab l' alsada; que tot va malament; que s' ha mort en Rovira y Trias; que Circo hi ha un payasso que fa riure d' alló més... tot cosas pel istil.

De repent un d' ells toca una tecla completament nova:

—Y qué tall! que me 'n diu de la coronació de 'n Surrilla.

—¿Qué?—exclama l' altre, com si li haguessin donat una puntada de peu per detrás—¿que 'l coronan potser?

—Ah! ¿aixó no sabia?

—Es la primera noticia.

—Pues, fill, lo que sent. A cal barber aquest dia 'n parlan y allí vaig enterarme. No sé si á Madrid ó á Sevilla: lo que li puch dir es que á mitjos d' aquest mes, si no hi ha cuantra ordre, 'l coronarán ab tots los ets y uts.

—¿Es á dir que serà á dintre mateix d' Espanya?

—No li dich? En un dels dos paratjes que li he anomenat.

—Y quina cara hi fa 'l govern ab tot aixó?

—¿Lo govern? Ho deixa fer.

—Sense pendre cap providencia?

—Cap. No solzament no pren res, sino qu' encare dona.

—¿Dona? ¿qué?

—Quartos.

—Serán per perseguirlo!...

—No senyor, nó; per contribuir á la ceremonia, per sufragar los gastos... en fi, porque l' acte de la coronació tingui brillo...

—Si ho entench que 'm pelin!

—Encare s' extranyará més d' un' altra cosa. Lo govern ha dit que...

—¿Que aproba aixó de la coronació?

—Sí, senyor; y que si li vaga, fins hi assistirá.

—¿Reyna Santíssima! ¿Es inexplicable! ¿Coronar á un home de qui fins ara no deyan sino pestes! ¿Y 'l govern donar quartos per xó! ¿Y assistir al acte!... ¿Vol dir que no ha perdut la xaveta tota aqueste gent?

—No sé: si per cas serán molts los que l' haurán perduda, porque casi bé de fotas parts diu que anirán comissions á presenciar la coronació. D' aquí á Barcelona hi va en Rius y Taulet.

—¡Horror! ¿D. Francisco?

—De Paula: aquell de las patillas, alcalde y marqués ó conde de no sé qué...

—Vaja, no hi ha més: lo món está capgirat. ¿Coronar á n' en Surrilla! Y ¿per qué, veyám, per qué?

—Aixó es lo que jo dich. ¿Qué ha fet fins ara aquest home?

—Desgracias.

—¿De qué ha servit?

—De res.

—¿Qué 'ns donará?

—Lo mateix que 'ns donan tots: traballs y mal-de-caps.

—Pero y la reyna?

—Crech que també hi anirá, si las circunstancias hó permeten.

—¿A veure com coronan en Surrilla? Com més va menos ho entench. ¿La reyna anant á presenciar la coronació d' aquest home, es dir, á veure com lo fan rey... ¿No deyan qu' era á Paris?

—Al menos aixis corria...—

Al arribar la conversa á aquest punt, lo tercer socio de la taula para de fumar y diu:

—¿De qué han parlat fins ara?

—D' aixó que 's murmura fa días, sobre en Surrilla.

—Pues no saben lo que 's pescan. Coronarlo no vol dir ferlo rey, sino rendir tribut al seu geni.

—Y en qué l' ha demostrat aquest geni?

—Escribint versos, dramas, poemas y llibres que vostés no han llegit may.

—¿Encare no ho sabia que n' escribís! ¿En Ruiz Surrilla fa versos?

—¡Ah! ¿que 's pensan qu' es lo Zorrilla de Paris vostés?

—¿Donchs quin?—

Tota la gent que hi ha al café s' aixeca y corra cap á la taula hont hi ha 'ls tres amichs.

Diu que un d' ells—ja poden suposar quin—ha caygut per terra de tan riure, y 's creu que li haurá agafat alguna cosa.

FANTASTICH

fills dels contrayents linguessen cert grau de parentiu, lo rector se nega á casarlos á menos qu' esquitxessin la suma de vint duros. Lo viudo, qu' es un pobre pagés que no 's pot permetre semblant gasto, aná á trobar al jutje municipal, á veure si casantse civilment, li sortiria la boda més barata. Lo jutje respongué que mentres ell servís no volta casar á ningú.—Torná 'l bon home á la rectoria, y enterat lo rector dels passos que havia donat ab lo jutje, li digué:—«Avants vos hauria casat per vint duros; pero ara 'us ne faréu 28.» Lo pagés se 'n vá. Lo rector lo crida:—«¿Qué fem res per 24?»—«Ni per 24, ni per cap.» Lo nuvi prendos testimonis se 'n va á casa de la nuvia y li pregunta si vol viure ab ell; y com ella respongués afirmativament, s' han unit y avuy viuhén felissos y contents, sense haverse tingut de treure un quarto de la butxaca. Si tothom ho fes aixís, de fixo que 'ls ensoñats no serian tan exigents.

Las monjas d' enseyansa de Vinebre tractan d' edificar un convent y demanan als vehins que 'ls días de festa las ajudin á transportar materials. Los vehins no están per monjas y ellas mateixas, per excitar la pietat de la població, tragan l' arena, tirant del carro com si fossen burros. L' altre día van voler fer una cuyta de cals; pero ab tan mala sort que la cals se 'ls quedá pedra per falta de llenya. Ellas prou pregavan á Sant Joseph, confiant ab un miracle; pero á pesar dels prechs van esguerrar la fornada. Y no hi haurá cap corporació religiosa de las que nedan en l' abundancia que dongui quart y ajuda á las monjas manobras de Vinebre? ¡Sembla mentida aquesta falta de caritat y sobre tot aquesta falta de bonas obras!

LLETRETA.

Tan es que risquis com que rasquis.

Lo que sufría y penava ab accent de desconsol, d' aquest modo li contava á Espanya l' poble espanyol:
 «¿Ves si mata la estrignina com febrada de debó...? Donchs, mira, patria divina, més veneno fumo jo.
 «¿Ves á quanta gent traidora aquí s' pren per gent de pro...? Donchs sí, patria encantadora, més glorias falsas tinch jo.
 «¿Ves la fam que s' agabella sobre Xina y lo Japó...? doncas tota, patria bella, no fa la que passo jo.
 «¿Ves quanta estrella argentada, al cel dona brillantó? Donchs, mira, patria estimada, moltas més ne pago jo.
 «¿Ves si n' tindrà la Inglaterra d' inglesos al per majó? Donchs mira, qu' aquella terra, al redoble ne tinch jo.
 «¿Ves per sota l' herba humida quants cuchs buscan la frescó...? Donchs sí, patria de ma vida, més sangoneras tinch jo.
 «¿Ves quanta mosca incontable molesta quan fa caló? Donchs mira, patria adorable, més guberns he tingut jo.
 «¿Ves que poch se 'n trobaria que no 'ls agradi l' turró? Doncas de cert: patria mia, menos mestres pago jo.
 «¿Ves quanta bonica rosa omplena l' espay d' oló? Doncas, mira, patria hermosa, més canonjes mantinch jo.
 «¿Ves si una fulla caiguda té esperansa de verdó? Donchs, mira, patria volguda, menos puch anar bè jo.
 «¿Ves totas las fillas d' Eva si l' han fet lo ploricó...? Doncas, mira, patria mèva, molt més tinch de plorar jo.
 «¿Ves si Mússiu Arban, pobre home, es perdut ben de debó? Donchs, sí, patria, no es cap broma, més perdut me trobo jo.

ROSENDO ARÚS Y ARDERU.

ACTICA conservadora.
 D. Anton está cansat de dejuñar.
 Los conservadors se li moren de debilitat... y 'l més calent es l' ayguera.
 ¿Qué fa 'l Mónstruo en una situació tan crítica?
 Sembrar la discordia entre 'ls fusionistas, excitarlos y engrunvirlos de mala manera: veure, en fi, si per agarbonarse s' alsan de taula.
 Y sentars'hi ell y 'ls seus.

Una frase felis de la Justicia, de Madrid:

«Lo terme de la legislatura equival a la extirpació del president de la Cámara.»

No pot queixarse en Martos.
 Era un ull de poll que feya anar coixa á la fusió... y l' han extirpat.

Lo govern xino ha enviat una delegació á Espanya al objecte d' estudiar la organizació del ministeri de Hisenda.

La preferencia de aquell govern per Espanya s' explica fàcilment. Haurá sentit á dir tantas vegadas als ministres espanyols que 'ls pressupostos se saldarian sense déficit y no s' hi han saldat may, que la contribució 's rebaixaria y no 's rebaixa de un centim, que no podrá menos de haver cregut que 'l poble més semblant al Celest Imperi, era Espanya.

A lo menos, als pobres espanyols, nos enganyan com á xinos

¡Sembla impossible que D. Anton y D. Cristino s' arribin á entendre!

No obstant hi ha una rahó que ho justifica.
 Aixís procedeixin de la cuyna, com del saló, 'ls trastos vells é inservibles se troban sempre en lo sostre-mort.

L' altre dia un periódich local publicava un article titulat: *Los pantalones del rey.*

Al rey D. Alfonso XIII li han tret ja las faldilletas, y ha estrenat pantalons.

En cambi á D. Cristino Martos li han tret los pantalóns y ha comensat á usar faldilletas.

La junta del Circul liberal monarquich va passar una esquela als socios dihentlos:

«Demá á las sis de la tarde no deixi de venir. Don Francisco visitará 'l cassino, avants d' emprendre 'l viatge á Madrid.»

Y en efecte, l' endemá D. Francisco visitá 'l cassino, acompanyat de un agutzil. Número de socios que van reunir-se: setze.

De setze... de setze .. de setze 'l vi.

Diálech politich:

—Jo no se perquè en Sagasta ha hagut de donar fi á la quarta legislatura. ¿Qué 'ls conjurats mouhen escándol? Que 'l moguin. ¿No conta Sagasta ab la majoria? Donchs, á votar, y vots son trunfos.

—Pero home de Déu, escolti: si vosté estava sentat a taula á l' hora de dinar, y algun ximple, per divertir-se, se li fiqués á sota y li fes moure, á riscos de vessar l' escudella ¿qué faria?

—L' estabellaria de una puntada de péu.
 —Donchs aixó precisament es lo que ha fet en Sagasta. D. Práxedes vol que 'l deixin menjar ab tranquilat.

Anécdotas.

L' últim dia que va esmorsar en Sagasta ab la reyna regent, després de obtenir lo decret posant fi á la quarta legislatura, tenia una gana de llop y menjava per dotze.

La senyora que ocupa 'l Irono, va preguntarli:

—Senyor Sagasta: ¿que té la tenia?
 A lo qual va respondre l' home del tupé.
 —Ne tinch varias, senyora; y alguna n' hi ha que no 's contentaria ab menos que ab devorarme.

La conversa va girar després sobre l' actitud de alguns homes politichs. Va parlarse molt de 'n Romero Robledo, y al demanar D.ª Maria Cristina com s' explicava que aquest home públich anés sempre sol, li respongué un ministre:

—Senyora; en Romero Robledo es un aucell que busca 'l niu y no 'l troba.

La llana ultramontana es igual en tots los paisos. Un periódich neo de París ataca la Torre Eiffel y la galeria de máquinas en nom de la religió. Y per posarse més en ridicul publica un anunci del tenor següent:

«INFERN.—Exposicio universal de tots los vicis desde 'l principi de mon.—Preu de la entrada: UNA ANIMA.—No s' expenen salidas.»
 ¡Quants ne va deixá 'l rey Herodes!

Impresions de un amich meu, que acaba de arribar de Madrid:

—¿Y qué 't sembla?—vaig preguntarli—¿tenim fusionistas per molt temps?

—Als fusionistas no 'ls treu ningú; ni 'ls conservadors, ni 'ls esquerrans, ni cap altre partit.

—Donchs digas que duraran sempre!
 —No: cauran, quan estigan massa tips, com las sangeras.

De arbre mort tothom ne fa llenya. Entre las moltas cosas bonas que s' han dit á proposit de la cayguda de 'n Martos, res més digne de reproduirse que 'l següent epitafi, que publica *El Pais*, de Madrid:

«Yace aquí un ex-presidente del Parlamento español que fué orador elocuente y el sér más inconsecuente que vió la cara del sol.

No hay que llorarle, españoles; lo malo no se respeta. (Atributos: dos faroles, un ramo de girasoles y por cruz una veleta.)»

D. Cristino, referintse als crits dels diputats de la majoria, ha dit:

—¿Qué m' importa á mi que xilli aquest grupo de indocumentats?

¡Indocuments! Casi val més careixer de documents, que portarlos bruts, y refrendats un sens fi de vegadas per la Republica y per la monarquia.

En Martos, aixís que s' obrin las Corts pensa donar un gran disgust al govern. Diu que té cartas de 'n Moret, cartas de 'n Montero Rios, cartas del mateix Sagasta, y qu' está resolt á llegirlas, á ensenyarlas á tothom, á fer una barrabassada.

¡Pobre D. Cristino! Amagant las cartas ha perdut la partida, ¿y ara vol guanyarla á cartas descubiertas? ¡Imposible!

Un entreloch de 'n Romero Robledo al Alonso Martinez successor que será de 'n Martos en la presidencia del Congrés:

—Moltas ganas ha de tenir de ser president, qui ocupi un silló presidencial qu' está desprestigiado previamente.

Aixó ray, es molt fàcil de arreglarse
 Si acás no dura gayre y está desfet y 's mou, se va á ca 'l cadiraire y 's compra un silló nou.

Un amich freqüenta la casa de un altre ab molta assiduidat, fins que l' últim, que ha observat certs sintomas, un dia 'l crida apart y li diu:

—Vaja, no m' ho neguis, ne tinch probas.
 —¿De qué tens probas?
 —De que vens a casa á fer l' amor á la criada.
 —Y bé ¿qué tenim fins aquí?
 —Que aixó no está bè.
 —¿Y donchs qué?... ¿Preferirias, per ventura, que vingues á ferlo á la tèva dona?

S' havia convocat un concurs per premiar accions meritorias y va presentarse un subjecte á solicitar un dels premis principals.

Lo president va interrogarlo:
 —¿Quíns mérits té per alegar?
 —Moltissims; pero no més n' hi diré un: jo, aquí hont me véu, hi salvat á tres amichs.
 —¿De qué? ¿De ofegarse?
 —Ca, pitjor.
 —¿De un incendi?
 —Encare pitjor: figuris que tots tres volian casarse, y ab los meus consells los ho vaig treure del cap.

KARADA.

Un capellá malcarat que té molta tres-segona, viu ab certa majordona molt tranquil y reposat; y mirin si es carcamal aquest tipo fastidiós, que armat de una mitja hu-dos sempre pega á la Total.

S. SABATER.

ANAGRAMA-MUDANSA.

Un tot de plom han tirat en lo tot de 'n Pep Marsal... y ara del tot ha quedat lo pobre casi total.

EUDALT SALA.

TRENCA-CLOSCAS.

¿TÉ UN GRA DE PEBRA?

Formar ab aquestas llettras lo títul de una pessa catalana.

TAIXONERA.

CONVERSA.

—¿Cóm se diu la tèva germana, Roman?
 —Elissa.
 —¿Y 'l teu pare?
 —Búscabo, que tots dos ho havém dit.

UN BEMOL.

GEROGÍFICH.

DI

: 1

SER

NAT

1 Ral.

PACARIN.

L' ARRIBADA Á MADRIT.

¡Gran competencia als dentistas italians!... S' arrencan caixals ab acompanyament de bombo. Especialitat per las malalties de la barra.

DE VIATJE.

A marxat á Madrit... De Madrit, á Granada... De Granada, al hospici. No ell: nosaltres, que corrém ab tots los gastos. No hi ha res més carregós que un ciutadà benemérit quan té la mania de gastar los diners dels altres. Qualsevol idea li serveix de pretext per emprendre un viatge de recreo. L' entrega de un diploma... la cessió de un edifici... la

coronació de un poeta...

¡Y ab quina prosopeya verifica aquest viatge! Acompanyat de un parell de regidors, de un parell de agutzils, de un parell de massers, de un parell de municipals de caball y de un parell de gorreros.

Se proposa cridar al seu pas l' atenció pública y desconfia de sí mateix. No 'n té prou ab lo parell de patillas que adornan sas gallas relluhentas y molsudas. Necessita además cinch ó sis parells de acompanyants.

Lo viatge costará un grapat de mils duros.

Pero Barcelona s' haurá lluhit per intermediació seva. Ell fa 'l sacrifici de abandonar la familia y 'l bufete; de deixar la vara interinament á en Pere Casas, que ja es tot lo que 's pot dir, y una vegada més s' exposa á una serie d' indignestions, perque á penas ha arribat á la Cort, desseguit han comensat los banquetes.

Diuhen alguns mals contents, que á la Casa de la Ciutat no hi ha un quarto.

Precisament aixó justifica 'l viatge del catalá ilustre. Donchs ¿que voldrian? Que s' estés tot lo sant dia al seu despaig rebent visitas dels acreedors, consolant afligits y estirantse 'ls cabells de rabia?

Nó, de cap manera. Una vegada s' ha tirat la capa al toro es menester saltar la barrera. Quan no hi ha diners es quan un hom ha de divertir-se. Als mals de cap, lo menjá 's bat.

¡A gosar! ¡A riure! ¡A seguir món! ¡A ferse veure!... ¡A rebre obsequis!... ¡A olvidar las penas!... ¡A concebir y realisar nous projectes!...

No olvidin que cada vegada que torna de Madrit porta una cosa nova. Un dia 'l Exuosió, causa de tantas xerino-las. Un altre dia 'l plan de Reforma interior, que no s' ha realisat, precisament perque es útil. Un altre dia 'l projecte de derribo del baluart del Rey, vulgo de las Pussas, que continua en peu... Demá—ja ho anuncia 'l telégrafo—portará la concessió del Castell de Montjuich.

No se 'n riguin: en Sagasta li ha promés, y D. Práxedes no falta may á la seva paraula.

¡Preguntan: qué dimontri 'n pot fer del Castell de Montjuich? senzillament, s' hi instaurará com un patriarca, carregará 'ls canóns fins á la boca, y dirá als acreedors.

—Vaja, 'l que vulga cobrar, que puji aquí dalt.

P. DEL O.

ENTRADA TRIUNFAL.

I.

—¡Adiós, pueblo idolatrado!
¡Adiós! Me 'n vaig á la Cort...
(á la Cort ab c mayúscula;
es precis fer distincions)
Pèl temps que jo sigui fora,
deixo ocupant lo meu lloch
al invicte Pere Casas:
tinguéu veneració,
no li deu gayres disgustos
y siguéu tots bons minyons...
¡Visca sempre Barcelona!
¡Adéu, poble! ¡estigahí ho!
Aixís parla don Francisco,
mudat ab lo vestit nou,

dirigintse á quatre quilis
que s' están fent lo badoch,
en lo moment en que sona
la esquilla de la estació.

Puja al tren ab los seus socios,
agitan los mocadors,
xiula la locomotora
y ¡papal.. ¡ja qui sab hont son!

II.

En tan que 'l tren va fent vía,
en Lluch y 'l bon Payerols
guaytan per la finestreta,
mirant la decoració.

—¡Tú! Sembia que 'ls arbres corrin,—
diu en Lluch:—¿No es vritat noy?

—Nó,—li respón l' altre tipo:
—es que han sapigut qui som,
y en proba del seu respecte
ara 'ns fan acatació.—

Passan casas, passan pobles;
passan túnels, passan ponts:
de tan en tan los tres socios
baixan per rosegá un tros...
y perque 'ls miri una mica
la gent de las estacions.

—¿Qu' es lluny!—diu en Lluch, tot serio.

—¡Y tal!—xiscla en Payerols.

—No es pas tot hū aná á Moncada!

—¡Ni ana á can Martín tampoco!

Per fi, al cap de varias horas,
don Francisco alsant lo front,
exclama ab ayre solemne:

—Señores... som á la Cort.

—¿Sí?—Ja 's veu en *lontananza*.

—¿Es alló blanch d' allí?—Alló.

—¿Per hont s' hi entra?—Per la porta.

—¡Just! Per la Porta del Sol.—

En Lluch s' expolsa 'l sombrero,

passanthi bē 'l mocador,
en Payerols se pentina
y 's respalla 'ls pantalóns,
y l' ilustre don Francisco
aprofita la ocasió
per treures una badana
y un paquet de polvo roig,
y doná una fragatel-la
á las condecoracions...
que desde Guadalajara
porta penjadas al coll.

III.

¡Alto! Ja para la máquina.

—¡Compostura y atenció!—
crida 'l noble don Francisco:—

Baixém tots poquet—á poch
y fem un saludo á modos,
perque aixó aquí 's nota molt.—

En efecte: l' populatxo,
que ha invadit ja la estació,
s' obra, formant dugas filas,
y 'ls dignes embaixadors
de la altiva Barcelona
saltan, sonribent, del wagó,
saludant á trotxe y motxe
y tirant varios petóns.

La quixalla crida: ¡Viva!

los més ganapias fan: ¡Oh!

los gossos brincan y lladran,
y entre las exclamacions
que surten de tots los llabis,
se sent un crit vigorós
que diu:—¡Olé! ¡viva el rambo,
y las patillas... y tó!

Don Francisco 's ruborisa,
tomba una miqueta 'l coll
y diu, baix, als seus dos socios:

—¡Eh! ¡qué tall!.. ¡quina ovació!

IV.

Arriban, per fi, á la fonda
y al moment que quedan sols.

libres de gent importuna
y d' amichs y comissions,
los tres socios se contemplan,
s' abressan ab efusió
y exclaman ab entusiasme:
—¡Quin gust! ¡Ni un emperador
es rebut ab tan deliri,
ab tan carinyo, ab tan joch!
¡Quin honor per don Francisco,
p' en Lluch y p' en Payerols!

V.

Entre tan, los madrilenyos
en cafés, en reuniones,
en cassinos y en teatros
riuhén ¡riuhén com á boigs!
burlantse de don Francisco,
de 'n Lluch y de 'n Payerols.

C. GUAL.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans E. Roig, Fandilleta y C.ª, Quatre burots, F. Rojas C., Pere P., Joseph, Pep y C.ª, R. Aíars Magre, Nasvidal Práxedes y C.ª, Un lloro, un mico, etc., P. T. y S., Jasnier Soguides, Un Catalá, J. Vilanova, M. Betrin, Pica Portas, E. Ferrer y E. F. K. Sola y C.ª.

—Lo que 'ns envían no fa per casa. Ciudadans Oralize Uguedel, Cap Cigrany, Aguilera, J. Alamaliv, J. Sans, Marangi, J. T. Anguila, Un Forner, Pepa Sestachs, May menjis, I. Porca, P. Lut y P. Lat, K. Stelar, J. Bagaña, Noy Ros, Comici tronati, y E. Nualart y Casas:—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envían.

Ciudadá R. Roura: Insertarém la poesia.—F. Roger Sebré: Gracias per l' avis.—J. R. Solá: Encare que cambihi de nom segueix la mala costum d' enviar cosas copiadas. Sentim no disposar de la guardia civil per donarli un disgust.—S. Maseras: L' article es desigual: hi ha alguns tochs molt bonichs; pero hauria de teni millors condicions.—Lluís Salvador: Los versos estan bé.—F. F. R.: Mirarém de complaurel. De lo qu' envía acceptém dos pensaments y un trencacloscas.—Pere Galindayna: Y un epigramatich de vosté.—J. Abril Virgili: Y un parell d' epigramas. Lo demes ho trobém fluixel.—Francés del surtidor de la Plassa de Catalunya: Mil gracias per l' envió.—Pepet G. R.: 'Ns sembla que lo que 'n envía no es nou; De abont ho ha copiat?—Follet: Esta molt bé y li doném las gracias.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

(Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22.